

ning af hele Forholdet med Hensyn til Præsternes Lønning, en Ordning, som Regjeringen har erkjendt, at den ikke kan træffe paa egen Haand, og hvortil den har tilkaldt Lovgivningsmagtens Bistand. Men altsaa forudsætter den nævnte Tanke en Anvendelse af Kirkestyrelsens Myndighed, som den netop krymper sig ved at gjøre, og som den ikke anser det for hensigtsmæssigt at gjøre, uden at den har faaet Censur dertil af Lovgivningsmagten og en Bestemmelse ved Lov om, hvorledes hele dette Forhold for Fremtiden skal ordnes. Derfor tror jeg heller ikke, at det foreliggende Lovforslags § 15 paa nogen Maade kan siges at være heldig affattet.

Dette er Hovedsummen af de Betragtninger, som jeg har troet at burde fremstille i Anledning af det foreliggende Lovforslag, og de udtale jo som min Anskuelse — og, jeg tror, ogsaa som den øvrige Regjerings Anskuelse — om dette Lovforslag i det Hele taget, at der findes flere væsentlige Bestemmelser deri, som Regjeringen maa anse det for høist betænkeligt at gaa ind paa. Men Regjeringen er tillige gaaet ud fra den Forudsætning, at Flertallet af det ærede Thing i det Væsentlige omtrent vilde have den samme Anskuelse, idet Regjeringen har ment gennem Afstemningerne i Thinget om denne Sag i forrige Samling at se et klart Udtryk for, hvad Flertallet af Thinget mener om samme. Imidlertid er jo Stillingen ganske vist forsaavidt nu noget anderledes, som der for Thingets Betragtning foreligger et Udtryk af, hvad det store Flertal — det lader sig ikke negte — i det andet Thing mener om dette Spørgsmaal. Hvilken Indflydelse det vil have paa det ærede Things Stemning, det er det, som jeg haaber vil fremgaa af denne Behandling.

Madvig: Efterat Finantsministeren har udtalt de store Betænkeligheder, som Regjeringen har med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, — jeg for mit Vedkommende troede næsten, at den ærede Finantsminister vilde have sagt ikke blot, at han fandt det meget betænkeligt, men at det for Stats tjenestens Skyld ikke gif an at vedtage dette For-

slag — havde jeg troet, at Nogen vilde have taget Ordet for at forsvare Lovforslaget. Da der nu imidlertid ikke synes at være nogen stor Tilbøielighed fra deres Side, som sympatisere med Lovforslaget, til strax at tage Ordet, har jeg begjert Ordet, skjøndt jeg er i den vanskelige Stilling at maatte i det Hele tale fra samme Standpunkt som den ærede Finantsminister; men jeg vil forsøge dog at gjøre det paa en lidt anden Maade og maasse ogsaa medtage nogle almindelige Betragtninger, som han forbigik. Den ærede Finantsminister betegnede Lovforslaget som i flere Punkter strengt, mindre human, og han dvælede først ved Virkningen af Lovforslaget for de lavere stillede og lavere lønede Embedsmænd, for de Embedsmænd, hvis Embedsvirksomhed for en stor Del ogsaa medfører rent legemligt Slid og saadant Arbejde, der forforkter den legemlige Arbeidsdygtighed i en mærkelig Grad. Den ærede Finantsminister har ogsaa berørt de noget bedre stillede Embedsmænd, idet han sagde, at heller ikke her gif det an at følge Lovforslaget. Han berørte imidlertid ikke som Exempel nogen Sage højere end 1,800 Rd. Jeg vil nu sige, at, medens jeg har den største Medfølelse for dem, der have de anstrengende og byrdefulde Bestillinger for en ringe Løn, anser jeg det dog for fuldkommen saa vigtigt, at de Embeder, der medføre et større Ansvar, kræve en større Dygtighed, og som man derfor er nødt til at tillægge en større Løn, ogsaa blive behandlede sammelig med Hensyn til Pensionen. Jeg gaar ikke ud paa ligesom at vække Medlidenshed for dem, der, hvis deres Pension nedsættes, i egentlig Forstand vilde, som Finantsministeren sagde, komme til at lide Sult, men jeg anser det for at være i høj Grad i Stats tjenestens Interesse, og fra denne gaar jeg alene ud, at ogsaa de højere stillede Embedsmænd, saaledes som vore Lønningsslove ere ordnede, faae en anstændig Pension. Derpaa be-

Rettelser.

Sp. 2182, Lin. 25 f. o.: „Referentlogen, Fyhtning“, læs: „Referentlogens Fyhtning“.